a to podle druhého odstavce § 9 cit. pat. písemné — zbrojní pas — pro dotyčný kus zbraně, čili nic. Poněvadž zbrojní patent jest součástí trestních zákonů a § 19 cit. pat. integrující částí § 32 téhož pat., pokud jde o výklad skutkové podstaty přestupku podle tohoto § zbroj. pat., jde o omyl právní, který pachatele podle §§ 3, 233 tr. zák. neomlouvá, i když byl pro prokázané okolnosti snad omluvitelný (rozhodnutí čís. 3628 sb. víd. nejv. s.). Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti, zrušiti napadený výrok rozsudku jako zmatečný a věc pro nedostatek skutkového zjištění přikázati příslušnému okresnímu soudu v Slezské Ostravě, by v rozsahu zrušení o ní znovu jednal a rozhodl, neboť nalézací soud nezjistil následkem svého právního hlediska okolnost, zda je v souzeném případě bubínkový revolver zakázanou zbraní, pokud se týče zda jde o nedovolenou držbu zbraně, neboť zakázanou jest zbraň, kterou zákon podle § 2 zbroj. pat. za ni prohlašuje, a nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest držba zbraní, příčí-li se všeobecnému dočasně vyslovenému zákazu míti zbraně (rozh. čís. 108 a 3256 sb. n. s.); bude tedy zejména nutno po případě zjistiti, zda pro obvod místa činu je dosud v platnosti nařízení zemské politické správy slezské ze dne 31. března 1919, čís. 477 st. č. 26, sb. zákonů a nařízení pro Slezsko z roku 1919, jímž bylo zastaveno právo míti nebo nositi zbraně, náboje a pod.

Čís. 4424.

Oprávneným udeliť zmocnenie podľa § 9 č. 6 zák. čl. XLI:1914 je úrad, ktorého bol urazený členom, bárs sa utrhanie na cti stalo pre úradnú činnosť urazeného v sbore, nad ktorým dozor náležal druhému úradu.

(Rozh. zo dňa 1. júna 1932, Zm III 37/32.)

Súd prvej stolice uznal obžalovaného M. vinným prečinom utrhania na cti podľa §§ 1, 3 odst. II. č. 2, § 9 č. 6 zák. čl. XLI:1914, ktorého sa dopustil tým, že pred svedkom tvrdil o úradníkovi ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska dr. B., ktorý bol členom likvidačnej komisie pre správu cirkevných statkov, že v tejto funkcii prijal úplatok. Zmocnenie k stíhaniu tejto pomluvy udelilo prezidium krajinského úradu v B. Odvolací súd na odvolanie oboch strán zrušil rozsudok prvého súdu a obžalovaného M. podľa § 326 č. 4 tr. p. sprostil obžaloby, lebo nepovažoval prezidium krajinského úradu za oprávnené udeliť zmocnenie k stíhaniu spomenutého trestného činu.

Najvyšší súd na zmätočnú sťažnosť vrchného štátneho zastupiteľstva z úradnej moci podľa § 35 odst. I. por. nov. zrušil rozsudok odvolacieho súdu a uložil mu, aby o veci znova jednal a rozhodol.

Z dôvodov:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil a previedol vrchný prokurátor zmätočnú sťažnosť podľa č. 1 a) § 385 tr. por., ku ktorej sa generálny

prokurátor pripojil. Vrchný súd sprostil obžalovaného obžaloby naň pre prečin pomluvy podľa §§ 1, 3 odst. 2 č. 2, § 9 č. 6 zák. čl. XLI:1914 podanej z toho dôvodu, že v tomto prípade nebolo k udeleniu zmocnenia oprávnené prezidium krajinského úradu v Bratislave, že urazený Dr. B. bol síce vymenovaný za člena likvidačnej komisie ako úradník ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska, že však v komisii nezastupoval ministerstvo pre správu Slovenska, lež že jeho činnosť ako člena likvidačnej komisie bola osobitnou úradnou činnosťou, ktorá podliehala dozoru ministerstva školstva a národnej osvety, a preto že jedine toto ministerstvo bolo oprávnené k udeleniu zmocnenia, od ktorého však zmocnenie udelené nebolo. Tento právny názor neobstojí. Urazený Dr. B. bol podľa vyhlášky ministertva s plnou mocou pre správu Slovenska o správe niektorých cirkevných majetkov na Slovensku z 26. októbra 1923, uverejnenej v č. 42 roč. 5 príl. Úradných novín, menovaný ministrom školstva a národnej osvety v dohode s ministrom s plnou mocou pre správu Slovenska za člena likvidačnej komisie ako zástupca ministra s plnou mocou pre správu Slovenska. Zmocnenie k stíhaniu udelilo štátnemu zastupiteľstvu dňa 28. februára 1929 prezidium krajinského úradu v Bratislave vo smysle § 9 č. 6 zák. čl. XLI:1914. Nebolo o tom ani pochybované a nižšie súdy vzaly zrejme za dokázané, že urazený Dr. B. ako hlavný radca politickej správy podliehal krajinskému úradu v Bratislave ako úradu predstavenému tak v dobe spáchaného trestného činu ako aj v dobe udelenia zmocnenia. Podľa § 9 zák. čl. XLI:1914 udeluje v prípadoch uvedených pod č. 6 tohoto § zmocnenie predstavený, po prípade úrad dohľadajúci na urazený úrad alebo na urazeného verejného úradníka. Predstaveným úradom urazeného Dra B. bol krajinský úrad a podľa slovného znenia zákona niet dôvodu, aby sa krajinskému úradu, ktorý bol predstaveným úradom urazeného, odpieralo oprávnenie udeliť zmocnenie k stíhaniu pre pomluvu podriadeného mu verejného úradníka. Avšak niet dôvodu pre toto odopretie ani s hľadiska úradného účinkovania urazeného. Podľa hore citovaného nariadenia bol urazený Dr. B. vymenovaný za člena likvidačnej komisie ako zástupca ministra s plnou mocou pre správu Slovenska okrem ďalších členov ako zástupcov iných ministerstiev. Z toho plynie, že urazený Dr. B. zastupoval v likvidačnej komisii ministra s plnou mocou pre správu Slovenska, a že v dôsledku toho jeho úradne účinkovanie v likvidačnej komisii padalo do pôsobnosti predstaveného úradu, totiž ministerstva pre správu Slovenska, ktoré urazený v komisii zastupoval. Okolnosť, že ministerstvo školstva a národnej osvety dozeralo na pôsobnosť likvidačnej komisie, nič nemenila na pôsobnosti služobného úradu urazeného. Preto treba krajinský úrad v Bratislave považovať za oprávnený k udeleniu zmocnenia pre pomluvu urazeného Dra B. Vychádzajúc s tohoto právneho hľadiska nevidí Najvyšší súd zistený skutkový stav potrebný k použitiu príslušných ustanovení trestného zákona. Je zrejmé, že následkom toho, že právny názor vrchného súdu čo do otázky zmocnenia neľze považovať za správny, neobstojí ani skutkový stav, ktorý vrchný súd ustálil z mylného právneho hľadiska, lebo otázka zmocnenia bola podľa rozsudku vrchného súdu spolurozhodujúca pri zistení skutkového stavu. Bude preto treba, berúc za základ právný názor v tomto

rozhodnutí vyslovený Najvyšším súdom čo do otázky zmocnenia, zistiť s toho právneho hľadiska skutkový stav a najmä uvažovať aj o dôkazoch obžalovaným pri hlavnom odvolacom pojednávaní navrhovaných a potom znova vo veci rozhodnúť.

Čís. 4425.

Ideální souběh přestupku podle § 512 a) tr. zák. s přestupkem podle § 515 tr. zák. je vyloučen.
Rozdíl té i oné skutkové podstaty.
Pojem »nevěstky« po rozumu § 512 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. června 1932, Zm I 104/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil v neveřejném zasedání z podnětu zmateční stížnosti obžalovaných podle § 290 tr. ř. rozsudek krajského soudu trestního v Praze ze dne 23. prosince 1930, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem kuplířství podle §§ 512, 515 tr. zák., a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a o ní rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Nalézací soud uznal obžalované vinnými, že jako hostinští poskytovali nevěstkám ku provozování jich nedovelené živnosti u sebe řádný pobyt a příležitost, a shledal v tomto jednání přestupky podle § 512 tr. zák., při čemž má patrně na mysli případ § 512 písm. a) tr. zák., a podle § 515 tr. zák. Shledal tudíž ideální (jednočinný) souběh obou těchto deliktů, jsa ovšem s tímto názorem patrně na omylu. Skutková podstata § 512 tr. zák. nečiní rozdílu v osobě pachatelově, takže jí lze užíti na kohokoliv jako na podmět trestného činu, postihuje však trestem jen určité druhy činnosti, vyčetmo vypočtené v odstavcích a)—c) citovaného §, kdežto skutkové podstaty § 515 tr. zák. se mohou dopustiti jen hostinští nebo krčmáři, leč výhradně mimo případy přestupku kuplířství, naznačeného v § 512 tr. zák. Tím dal zákonodárce bezpochyby na jevo, že skutková podstata § 515 tr. zák. jest proti přestupku § 512 tr. zák. jen podpůrná a že může tudíž býti uskutečněna výhradně takovým jednáním, jež nelze podřaditi pod trestní ustanovení § 512 tr. zák., pročež nemůže býti řeči o ideálním souběhu obou těchto deliktů (viz Herbst, komentář k trest. zák., sv. II. k § 515 tr. zák.; komentář Altmannův, svaz. I., str. 1013; a co do podstaty obou deliktů též rozh. nejv. soudu č. 3506 sb. n. s.). Rozsudek prvé stolice je tudíž právně pochybený, pokud uznává obžalované vinnými oběma oněmi přestupky, ano podle toho, co bylo řečeno, nemůže býti pochybné, že jednání jim za vinu dávané může ztělesniti jen tu neb onu z obou skutkových podstat. Důsledkem toho byl skutek, na němž se rozhodnutí v tomto směru zakládá, nesprávným výkladem zákona uvažován podle trestního zákona k němu se nevztahujícího, což činí rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 10 tr. ř.